

VŽDYŤ JSEŠ Z PÍSKU

Jiří Pražák

Určitě nebude podajná, jak naivní studentky zdravotní školy. Petasi, abys nepřestřelil! Ta tě jen tak nepustí. Bude muset odrážet houfy ctitelek. Pohlídá si tě. Budeš jako vězeň.

Zalehl do svého spacáku na kraji lesa. Jeho spolulezec zůstal v ložnici u svého nového objevu. Ráno se uviděli na snídani.

„Půjdeme si něco vylézt, vrátíme se sem na oběd a pak vyrazíme na nádraží,“ vypočítával Ragy nedělní program.

„Cestou se můžeme stavit na koupališti.“

Doufal, že to bude stejné jako pokaždé. Přítelovo okouzlení krásnou hostinskou rychle vyprchá.

„Nezlob se, zůstanu u Janičky,“ omlouval se Petas.

„Nepůjdu do skal ani na koupaliště.“

Jak to myslíš, to nepojedeš domů?“ podivil se Ragy. Nad „Janičkou“ se nepozastavil. Nevaroval přítele, že krásná hostinská má oči dravce.

„Já nepojedu nikam, natož domů.“

„To neříkej, zítra musíš do zaměstnání.“

„Prosím tě, zajdi tam a řekni jim, že už nepřijdu nikdy! Je to ČSAO, dělám tam ve skladišti, ale to vlastně víš. Sám jsi mi ten šolich domlouval, makám tam po tobě.“

*

*

*

Ragy se na Ostaš ten rok už nedostal. Přijel až na začátku léta, další sezóny. Bývalý spolulezec kmital na place. Janička roztáčela piva nebo lenošila. Žádné líbeznoti ani vybrané pokrmy se nekonaly. Drobná ústa udělovala pouze příkazy.

„Jak vám to klapě,“ otázal se, aby se dozvěděl více, ke

svému tušení.

„Stojí to za starou botu, nikam nesmím, ale je to hrozně pohodlný život,“ řekl Petas. „Máš hlad nebo žízeň, vezmeš si co potřebuješ. Nemáš peníze? Vytáhneš si je z kasy. Večer se nahoře vyspím. Nemusím nikam chodit. Nikde žádný nevzdělaný šéf a hlavně není potřeba, dělat si vředy na rukách!“

Dalším rokem se vše změnilo. V hostinci byl nový majitel. Petas a Janička nikde. Prý se rozešli. Každý převzal novou hospodu a má se jim dařit dobře.

Přibližně po pěti letech cestoval Ragy jako svědek na svatbu Motejla. Přestupoval na vlak v jednom malém městečku. Zastavil se v nádražní restauraci. Čtvrtá cenová kategorie by tam vypadala jako luxus. Zakouřená, špinavá hala byla plná hluku. Opilci, somráci a podivíni z celého městečka se tu scházeli na pivo. Seděli u pomatlaných umakartových stolů s barevnými židlemi s kovovými nohama, které hlučně drměly po dlaždicích při každém pohybu. Za pípou stál tlustý a zašlý muž buclatých tváří s unaveným výrazem. Ten člověk nemohl vypadat dobře, ani jako mladý muž v době plného rozpuku. Ale byl to Petas!

„Ahoj Ragy,“ řekl kultivovaným hlasem jako dříve. Vyce-
nil žluté kuřácké zuby. Pohaslé oči mu na chvílku zazářily.

„Já jsem teďka tady! Vidím, že jsi ženatý. Já zůstal sám, musel jsem od té věžeňské dozorkyně utéct.“

Ragy si dodnes vyčítá, že toho příjemného člověka nezanechal, kam bytostně náležel. K mladičkým zdravotním sestřičkám!

*

*

*

Ostaš je malé skalní město. Kupa věží na malém prostoru

stolové hory se dělí na Dolní a Horní labyrint. Hezké výhledy k Broumovským stěnám, podtrhují barvitý ráz. Vše k sobě náramně pasuje. Kdo tady někdy byl, bude si ten kus přírody pamatovat celý život.

Průvodce uvádí 56 věží. Mimo velkých a vznosných je tu celá řada malých věžiček. Strukturou a umístěním jsou na půli cesty mezi skalami Českého Ráje až k Adržpachu.

Vyžadují styl lezení specifický pro tuto oblast. Málo chytů a nepřilíš spár, úspěšný je rajbuňk. Ragy „objevil“ zdejší kout světa jako nezralý studentík, zažil tu první lezecké krůčky a doživotně si místo zamiloval.

Při vycházce Dolní Ostaší ho zastavil neznámý mladík.

„Jsi tady kvůli lezení?“ otázal se jakoby nesměle.

„Jo, tak trochu.“

„Lezečky a materiál máš?“ vyzvídá mladík dále. Ragy si ho prohlédl. Černé vlasy, katedrální nos, střední postava. Kulil velké hnědé oči. Neměl smíchové rýhy kolem úst, což vypadalo na smutný typ. Ragy to sledoval, protože se necítil mezi vážnými lidmi dobře.

„Mám,“ řekl suše a ukázal na kletr.

„Musíme si něco vylézt,“ oznámil hoch.

Ragy byl pro každý zážitek stavěný, ale slůvko musíme mu zaznělo nepatřičně. Hleděl udiveně.

„Nákej trampík vylezl na Dodovku a teď nemůže dolů,“ zařehotal se neznámý. „Mimochodem já jsem Jarda!“ zatřásl kolegovi rukou.

Ragy Dodovku neznal. V té době ještě žádný průvodce Ostaší nebyl. Vylezené cesty si ověřoval vizuálně a jejich obtížnost a jméno se dozvídal až z vrcholových knížek. Jména skal a cesty na ně, znali jen místní.

Dorazili ke skále. Shora smutně hleděl hoch, celý v zeleném se stejnobarevným skautským stetsonem na hlavě. Na

hrudi měl vestičku z ovčí kožešiny. Tehdy obecně známá uniforma trampů.

Vytáhli věci z kletrů a nahodili je na sebe. Za pár okamžiků byli na vršku nevysoké věže. Nebylo to zadarmo. Hoch musel být docela schopný.

Jarda zapisoval výstup do vrcholové knížky. Zamračil se tak mocně až mu hnědé oči zčernaly. Beze slova strčil Ragymu sešit do ruky. Ten pohlédl dovnitř a přečetl poslední zápis: Kam jiní s lanem, já bez lana, Divokej Kid. Jinak Franta Ticháček.

Ragy pohlédl Jardovi do očí a spatřil tam jiskřičku. Rty vytvářely náznak úsměvu. Dokonce i malá smíchová vrásečka se objevila. Neřekli ani slůvko ale porozuměli si.

Necháme namyšleného trampíka, ať si nějak poradí! Blboun neví, že po lanu se neleze. Je na jištění, ale také na slaňování. Spousta věží se nedá dolů slézt. Nikdo také nechce, zbytečně riskovat. Ragy nasedl do lana a sjel na zem. Jarda přijel za okamžik.

„Divokej Kide, když budeš mít štěstí tak ti někdo pomůže!“ zavolal nahoru na trampa a zuřivě stáhl lano.

Jarda pocházel z nedaleké Police nad Metují. Hoši si padli do noty. Vylezli spolu, na vedlejší věž, tak aby slovutného Dívokého Kida měli pod kontrolou. Ten si pod stetsonem stále něco mumlal, ale nevěnovali tomu pozornost. Teprve, když si užili stoupání, povídá Ragy: „Já jsem taky původně tramp, neměli bychom toho romantického pitomce z tý skály sundat?“

*

*

*

Zážitek hochy sblížil a oba věděli, že myslí na stejné vlně. Cítili potřebu zalézt si v těžkých stěnách. Následující den

se vydali do Adržpachu. Křížák vévodí jedné jeho části. Poklidná oblast kam nechodí turisté je předejrou k lezení největších prásků ve skalním městě.

Lamprda je vznosná věž. Stala se pro ten den cílem. Sedmová normálka půjde v pohodě. První kruh je docela vysoko a zajímavý krok k němu, lze naštěstí odjistit. Jarda celý natěšený začal vzlínat vzhůru. Pokaždé nosil při lezení vestu. Módní záležitost, která pomáhala utvářet jeho lezecké image. Vypadal v ní jako úžasný stoupač.

„Mám dát smyčku?“ otázal se v úrovni malých hodin, těsně pod kruhem.

„Jo dej,“ odušil Ragy.

„Ale co, hned jsem u kruhu, nebudeme se zdržovat,“ rozmyslel se Jarda a vzápětí udělal krok.

Škrt! Smekla se mu noha a ruce se odlepily z chytů. Následoval jeden z nejúžasnějších pádů na tygra, jaký Ragy viděl. Kdykoli tam po letech přišel, nechápal jak je možné odletět na deseti metrové výšce, šest metrů do strany. Možná pomohla malá libůstka. Vesta, která nikdy nemohla chybět. Její šosy se během letu zatřepetaly jak křídla podivného tvora.

Všude kolem je tvrdé předskalí. Spadnout sem musí mít fatální následek. Lezec měl štěstí, nebo se o to postaral pámbíček. Odlétl k jediné úzké průrvě, která tady je. Zaplul tam jako tygr, když pod šapitó proskakuje hořící kruh. Měl roztažené nohy a jakmile vletěl dovnitř štěrbinu, sevaknuly se k sobě. Boty o sebe narazily a vydaly zvláštní tlesknutí. Jakoby na rozloučenou. Lezec zmizel.

Ragy ze sebe shodil jištění a utíkal pod nástupové plató.

V hlavě mu bušila černá myšlenka, že se pád z takové výšky nedá přežít. Úzká štěrbinu tonula ve tmě a nebylo nic vidět.

„Jsi živej?“ otázka se a dodnes se té nepřístupné otázce diví. Musel být v pořádném šoku. Uši se snažily něco zachytit a oči si zvykaly na přítomí. Žádná odpověď!

Pak se po delší chvíli z temnoty ozvalo nějaké škrabání a lidský hlas řekl: „Ble, ble...“

Svah štěrbiny měl sklon kolem sedmdesáti stupňů. Příhodně to zbrzdilo dopad. Lezec tam zahučel po hlavě a měl plnou pusou hlíny. Vyškraboval ji prstem. Ragy potlučeného vytáhl ven a zjišťoval škody. Strašlivá krvavá boule na hlavě a projevy otřesu mozku. Zlomená ruka, pohmožděniny a hrozivé, plošné odřenininy obou stehem.

To jak mu ty nohy cvakly k sobě, říkal si. Páteř je v pořádku, což znamená velkou úlevu.

Po provedení základních ošetření je zraněný schopen chůze za podpory Ragyho. Je v šoku, visí na opoře celou váhou, ale pohybuje nohama, nekácí se k zemi a dokonce pronáší několik souvislých vět.

Došli tak až k hospodě, odkud jim přivolali záchranku. Do půl hodiny přijela sanita, a za dalších dvacet minut byl v nemocnici. Týden uplynul a Jarda šel do domácího léčení. Kdokoli slyšel tu historku, jak padal pod skálu a vestičková křídla se třepetala, věděl, že stejným způsobem létá jeden zástupce hmyzí říše. Vznikla přezdívka Motejl! Dvojice Motejl a Ragy začala působit.

*

*

*

„Četl jsem, že objevili nový způsob jištění,“ řekl Ragy u snídaně ve svém bytě v Turnově.

„Slyšel jsem o tom,“ odpověděl Motejl, který stejně jako jeho přítel rád nalézal, kde jakou novinku, týkající se horolezectví.

„Říkají tomu poloviční lodní smyčka.“

„Lodní smyčku samozřejmě umím, ale nedovedu si představit, jak vypadá poloviční.“ Motejl se tvářil zaujatě. Předváděl rukama jak váže lodní uzel.

„Mám to tady na fotce v Hotejlu.“ Ragy ukázal na stůl, kde ležel známý časopis HO Brno. Byl to nesmělý, ale výborný pokus, přinést do republiky aktuální horo tematiku.

Motejl vzal časopis do ruky a zaujatě si ho prohlížel.

„Mohlo by to fungovat!“

„Prej je to dobrý, brzdí to pádovou energii a jistíci nemusí působit plnou silou.“ přidal zapálený Ragy .

Motejl se okamžitě chytil. „Hele to se musí vyzkoušet!“

Zamyslel se a přidal: „ Já mám starej nástavbovej kletr, naplníme ho pískem a hodíme ho z okraje dolů. Chytíme pád polovičním námořníkem. Musí se to, ale hodit z pořádný vejšky,“ začal spřádat plány.

„Já mám starý lano a znám dobrý místo, kde to uděláme,“ odpověděl Ragy se stejným zaujetím.

Odpoledne zajeli oba do Klokoček. Pod jedním skalním okrajem tam bylo nepřehledně písku. Vedla tady příkrá stezka nahoru, na okraj skal.

„Máme lopatku?“ otázal se Ragy.

„Já nesu kletr, lopatku máš mít ty,“ odpověděl Motejl.

„Takže nemáme, budeme to muset udělat rukama!“

„Aha, velmi chytré,“ poznamenal Motejl a zakroutil hlavou.

Hrabali jako jezevci, když si kopají noru. Písku bylo pod skalama opravdu dost. Přesto je unavilo, plnit batoh holýma rukama.

„Všechny pokusy s pádovou energií se dělají s váhou osmdesát kilo,“ povídá Ragy.

„A musí se to to hodit z velký vejšky,“ staral se Motejl.

„Co máš pořád s tou vejškou, podívej se na ten okraj, má dobrejch dvacet metrů, to musí stačit!“

Kletr byl konečně plný až na vrch nástavby. Ragy tehdy vážil skoro metrák, takže bylo snadné ověření váhy.

„Máme toho jen o trochu míň,“ řekl Motejl, když svoji snahu dokončili. Posadil se pod batoh. Navlékl si popruhy na ramena a pokusil se vstát.

„Ten opravdu píše!“ zasípal překvapeně.

Oba zabrali naplno a nakonec s námahou vstal. Trochu se potácel, ale vykročil statečně stezkou vzhůru. Po dvaceti metrech začal vzdychat. Urazil ještě dalších deset metrů a bylo vidět, že je s ním konec. Opřel kletr o mez a posadil se.

Nastoupil Ragy. Byl silnější, ale neurazil s tou váhou o moc více. Po několika výměnách byli oba zplavení. Zdálo se jim, že příkrá stezka nemá konec. Střídavě se slovně napadali. Aby se vzápětí posilovali.

„Hergot! Je to daleko, tos nemoh vybrat lepší místo! Proč to děláme! V takovém vedru bychom měli ležet u vody.“

„Ticho buď a makej!“

Nakonec dorazili na náhorní rovinu. Oba byli zpocení a utahaní. Čekala je pořádná dálka k okraji. Chytili však rytmus a kousek po kousku se dostali nad kolmý skalní sráz. Stromy, které tu rostly jim poskytly dobré zabezpečení štandu. Ragy se nabídl, že pokus odjítí. Kontrolovali bedlivě všechny smyčky a karabiny. Připravili dostatek lana.

„Dej ho víc, musí to být z pořádný vejšky,“ obával se Motejl.

Ragy prodloužil lano. Potom odhadoval vzdálenost a promysl, že to musí stačit.

„Přidáme!“ nařizoval Motejl. Vzal kupu do rukou a leda-

byle přihodil několik smyček. „Musíme tu dát krejčík navíc, nebo mne to zmasakruje,“ obával se Ragy.

Za pár chvil uznali oba, že pokus je dobře připraven. Ragy se zapřel a připravil na náraz.

„Tři, dva, jedna,“ odpočítával Motejl. Rychlým pohybem srazil naditý válec dolů.

Kupa lan se pohnula a svištěla do hlubiny. Ragy byl napnutý jako péro, aby vydržel trhnutí. Vteřiny ubíhaly.

Žuch! Ozvalo se zdola. Žádný náraz nepřišel. Hoši se naklonili přes okraj a zírali na dno srázu. Kletr ležel s vyhrzlými vnitřnostmi. Vysypaný písek pokrýval jehličí.

„Musíš uznat, že to byla pořádná výška!“ řekl Ragy kousavě a otřel si pot z čela.

*

*

*

Zaměstnání a především touha mít blízko do tří skalních měst, zavedla Ragyho do Turnova. Malé město je považováno za srdce Českého Ráje. Zdejší krásná příroda a hlavně skalní věže a lezení, jej zlákal natolik, že přetřhal vazby a přátelství v milovaném rodném Hradci.

Nastoupit v zimě do nového zaměstnání, a ještě při tom dojíždět denně autobusem je podivný počín. V mrazu čekat, brzy ráno na spoj. Posléze se trmáčet dvacet kilometrů v hrkotavém autobusu, by se dalo nazvat sebetřýzněním.

Temné a pochmurné, malé okresní město je spoře osvětlené. Veterinární ředitelství sídlí ve starém rohovém domě. Tady se ráno, bledý a nevyspalý Ragy, hlásil do práce. Naprosto se mu nelíbilo, že autobus občas dorazil se zpožděním, ale ředitel to znal a neměl námitek. Přesto raději do práce běžel. Pokud dorazil dříve než šéf, byl v pohodě.

Veterinární lékař se kterým měl jezdit po vesnicích, měl shodou okolností dovolenou. Léčení zvířat za něj obstarával jiný doktor, který sem přijížděl za svého obvodu. Než sem dorazil a naložil nováčka, uplynuly i dvě hodiny. Ragy si čas krátil četbou zažloutlých časopisů, kterých tu byl celý stoh. Takto prožil celý týden. Dnes byla jiná situace, dovolená skončila a muž na kterého tu čeká se již ohlásil telefonicky. Přejde prý později. Cestou na služebnu musí vyřídit jinou pracovní záležitost.

Dveře do vedlejší místnosti byly otevřené. Seděly tu dvě ženy. Dispečerka a úřednice. Ředitel Okresního veterinárního zařízení dorazil před chvílí a hovořil s nimi. Ragy zaslechl jeho hlas: "... a jak ten mladej?" Tázal se se určitě na mě, pomyslel si. Byl zvědav co dámy budou říkat.

"Je divnej," zašeptala dispečerka.

"Nemluví s námi a mračí se jak bubák," stěžovala si úřednice.

"Sedí tady a mlčí."

"Celý týden nic nedělá, nemluví a jen sedí."

"Stále si čte ty časopisy co jsou na konferenčním stolku!"

Dispečerka se znechuceně mračila.

"Měl by něco dělat, a ne si jen číst, že ano?" stěžovaly si obě ženy svorně.

Ragy se krčil, jako by se chtěl ukrýt. Jeho nadřízený bude muset zareagovat. Přejde mu vyčinit a pověří ho nějakými úkoly. Ženy mi pěkně zavařily, říkal si. S obavami čekal, co bude dál. Nastalo dlouhé ticho. Potom se ředitel rozesmál: "Ale on si nečte!"

Obě ženy zaraženě mlčely.

Zachehtal se nahlas: "On se vzdělává!"

Pan šéf vítězně odkráčel do ředitelny. Měl pravdu, všech-

ny časopisy co tu byly, jsou odborné výtisky. Ragymu se ulevilo. Potichu se zasmál.

Za malý okamžik vstoupil dovnitř veterinář na kterého tak dlouho čekal. Byl to menší člověk, oholený do hladka, dobře naladěný. Bodejť, byl po týdenní dovolené. Pozdravil tichým, nevýrazným hlasem. Převzal si od dispečerky nahlášené výjezdy. Kývl na hochu a odkráčel s ním ven. Stálo tu oprýskané, narezlé a potlučené, modrošedivé auto. Ragy by se nedivil, kdyby se objevila značka Laurin a Klement, ale už to byla škodovka. Uvnitř to vůbec nevonělo.

Když vyjeli, uvědomil si rozdíl. O dvacet kilometrů jižněji, odkud vyjel, byly projevy zimy mírné. Tady již bylo podhůří, které se projevovalo dvoumetrovými mantinely kolem silnice. Nikam nebylo vidět. Hned první zatáčka za městem to potvrdila. Objevil se před nimi autobus. Jeho plochý čumák jen, jen, vrazit do jejich vozu. Veterinář strhl řízení do sněhové zdi. Oba vozy se zastavily. Ten jejich

s notným nárazem do zmrzlé návěje. Potom autobus couvl a vůz pokračoval kolem něj. Po dvaceti minutách jízdy se objevil na křižovatce ukazatel. Jesenný, dva kilometry. Veterinář sem kormidloval vozidlo. Opravdu kormidloval, vozovka byla tak kluzká, že se vůz skoro nedal ovládat. Ploužili se protaženým pruhem širokým pouze pro jedno vozidlo. Průjezd jim zablokoval páchnoucí traktor, který se pomalu kodrcal před nimi. Jeho řidič gestikuloval, že uhne z cesty jakmile to bude možné. Celý kilometr museli sledovat široký traktoristův zadek. Náramně se natřásal. Měla tu jet pohledná jezedačka, povzdychl si Ragy. Konečně traktor uhnul stranou. Jen na těsno se protáhli kolem něj.

Urazili asi dvě stě metrů a řidič zaklel. Najednou jeli bokem. Auto se svezlo stranou, narazilo do sněhového mantinelu a otočilo se předkem na druhou stranu. Jeli zase zpátky! Dýmající traktor se znovu objevil, přímo před nimi. Klouzal se z kopce pomalu dolů. Zdálo se, že do nich narazí. Muž však zastavil, otevřel ústa a užasle zíral.

Rukama dělali kroužky aby naznačili co se jim stalo. Snažili se tvářit omluvně. Muž ožil, zařadil zpátečku a couval do úseku, kde se jim před chvílí podařilo vyhnout. Opět se protáhli kolem a vyrazili zpátky na křižovatku. Ukazatel nikdo neodnesl. Stále udával stejnou vzdálenost. Takže druhý pokus!

Otočili se a hnali zpátky. Zdálo se jim, že si už pamatují každý strom. Kousek od vsi konečně zastavili u typické budovy kravína. Ragy chtěl vystoupit z auta. Marně však lomcoval klikou. Zjistil, že nárazem do sněhu se porouchala. Otevřít dveře, šlo pouze zvenčí. Řidič musel obejít auto a otevřít mu.

Za malou chvíli se převlékli a zootechnik je vedl řadou krav, ke kusu u kterého mělo být provedeno vyšetření březosti. Lékař si navlékl plastovou rukavici a ruku pomalu zasunul zvířeti do konečnicku. Nahmátl přes stěvnou stěnu vaječník a potvrdil zootechnikovi, že je kráva březí. Ten odkráčel údaj zapsat. Veterinář pomalu vysouval ruku ven. Ozvala se rána a kolem ramene mu vyprskl tekutý obstah střeva. Přímo do obličej. Oči měl rázem zalité zelenou břeckou. Chvilí tápal rukama než se zorientoval. Ustoupil do chodbičky a zcela oslepen zůstal stát. Poprosil Ragyho ať mu přinese kbelík s vodou, aby si mohl omýt. Ten byl ze všech událostí toho dne tak vystrašený, že to vzal během. Za malou chvíli se přihnul celý zadýchaný s plnou nádobou.

Potrísněná oběť si omyla oči, vzhledla vzhůru hlavu a pravila: "To jsme si ale vybrali zaměstnání, že?"

Na tváři se jí dosud nacházely zbytky nadílky. Hotový domorodý šaman. Kráva se na ně ohlédla. Prohlížela si, jak se s dárkem vypořádají. Ragy dostal záchvat smíchu. Aby neurazil veterináře, nastavil se zády a jen cosi zamumlal v odpověď, ale nemusel se otáčet, doktor se řehtal také. S tímto chlapem mám vytvořit pracovní dvojici? Budeme si rozumět!

Mezitím přišel zootechnik a pronesl větu o které se domníval, že potěší postiženého: "Zatracená siláž todle dělá furt!"

Veterinární pracovníci se začali hroutit smíchy. Jak se Ragy potlačovaně řehtal, pocítil zvláštní tlak v útrobach. Uvědomil si, že ho v autě pobolívalo břicho. Zdálo se, že ta kráva nebude jediná, kdo tady má průjem. Ale siláž to být nemohla!

Další štace se měly odehrávat ve stejné vesnici. Zvířata chovaná na záhumenech musela projít tuberkulací, aby se zjistilo zda nejsou pozitivní. Jednotlivé usedlosti jsou rozesety po rozlehlých horských stráních. Musí autem objet všechna místa. První statek je čekal, ještě dole ve vesnici. Vjeli autem přímo do dvora. Sedlák se selkou vyšli na zápraží. Zdravili se s veterinářem. Ragyho samozřejmě nemohli znát a proto se zájmem sledovali jak "jejich doktor," obešel auto a otevřel neznámému člověku. "Prosím pane," pronesl dvorně.

Ragy ihned vypadal jako velmi důležitá persona. Když vystoupil z auta poznal, že to zvíře v kravině, opravdu nebylo se svým problémem samo. Útroby se mu kroutily jako by v nich měl nějakého živého tvora! Trochu se styděl, ale musel požádat hospodáře, aby mu ukázal kam má jít.

Suchý záchod se skrýval za chalupou. Byla to typická ptačí budka. Srdíčko na dveřích se na něj usmívalo. Magický přitahovalo. Dovnitř profukoval ledový vítr z horských straní. Jen na malou chvíli se mu udělalo lépe.

Nové místo je čekalo na druhém konci roztažené vesnice. Klidně se to tady mohlo jmenovat Dlouhý. Jenomže, to je ves nedaleko odtud.

Opět se mu udělalo špatně. Jakmile na dvoře u dalšího zemědělece provedli obřad otevírání dveří automobilu, zamířil rovnou do kadibudky. Naštěstí byla zdaleka vidět. Trunila na vyvýšeném kameném zápraží. Přímo nad hnojištěm. Letmo pozdravil majitele a hnal se za srdíčkem. Neměl čas cokoli vysvětlovat. Spěchal ke spásnému cíli. Vyděšené slepice létaly po celém dvoře a hlučně kdákaly. Pes štěkal a táhl boudu za sebou. Podobné situace se odehrávaly na každém statku.

Problém neměl tendenci ustoupit. Naopak se postupně zvyšoval. Ragyho břicho se bouřilo. Dávno to nebral s klidem. Byl bledý a vážný. Stěží se ploužil. Jeho pracovní kolega se na něj díval starostlivě.

“Jedeme na poslední místo,” pravil tónem utěšitele.

Ukázal vzhůru, kde na samém vrchu kopce bylo vidět lidská obydlí. Čekal je tam veliký statek s ještě větší stodolou.

Vjeli do dvora a opět se objevili dva lidé. Přiběhli k autu a doslova se postavili do pozoru. Pan majitel, hubený a vysušený, měl na hlavě vojenskou čepici možná z první světové války. Připomínal Švejka z ilustrací od Lady. Selka opásala tučné boky obrovitou zástěrou. Voněla zeleninou. Skočila na dvůr, rovnou od plotny. Klaněli se návštěvě. Ragy by strašně rád tu situaci vychutnal, ale měl jen jedinou starost. Záchod!

Klidně bez srdíčka na dveřích, ale hodně rychle. Nejlépe hned!

Veterinární lékař obešel auto a otevřel mu dveře. Z legrace se lehce uklonil. Ragy jako velmi důležitý člověk vystoupil ven. Jak bojoval se svými útroby, vypadala jeho tvář rozzlobeně. Každé zdržení pro něj mohlo skončit katastrofou.

Nepozdravil, jen naléhavě zavrčel: “Kde tu máte záchod?” Zaznělo to jak povel od generála.

Vysušený mužík uctivě sundal čepici. Srazil podpatky. Selka se hluboce uklonila. Zapoměli na veterináře a vedli Ragyho k budce. Srdíčko na dveřích tu muselo být všude. Zapadl dovnitř jako blesk. Trvalo mu to dlouho. Měl strach opustit bezpečné místo. Nezdálo se, že je mu lépe. Možná po dvaceti minutách, vyšel ven.

Ztuhl překvapením. Oba zemědělci dosud stáli u dveří. Muž stále žmoulal čepici v rukách. Prkeně se uklonil a pravil: “Tak jak?”

“Ne, ne nevím,” vykoktal Ragy. Nevěděl co říci. Myslel, že zemědělec ho lituje, jak je mu špatně.

“Je to v pořádku?” opět se otázel mužík.

“Já ne, ne nevím,” zmateně opakoval Ragy. Kroutil hlavou v obavách, že jeho obtíže budou pokračovat.

“Co se vám nelíbí pane inšpektor?” pokračovala selka s velice poníženým výrazem tváře. Najednou mu všechno došlo. Vesnici šla mrazivá láma, že pan doktor uctivě otevírá dveře všemocnému pánovi, který všem prohlíží záchody a nebudouli se mu líbit, může je zakázat. Ragy pochopil, že situaci není možné vysvětlit. Dlouze zvažoval co říci.

“Je to dobré,” pravil nakonec rozhodným tónem. “Všechno v pořádku!”

Narovnali se, jak jim tíha spadla ze zad. Bylo znát jak úlevou vydechli.

Když veterinářovo auto vyjíždělo ze dvora, stála dvojice na zápraží a uctivě se ukláněla. Velkomožný "záchodový inspektor" jim milostivě pokynul.

*

*

*

Ragy měl pracovní jednání, během kterého byl zúčastněnými pozván na oběd do restaurace. Dr Šeber jako ředitel veterinárního zařízení a Dr Hlavka vedoucí Plemenářské stanice chtěli nováčka nasměrovat na kontrolní odběry vzorků. Ragy se snažil udělat dobrý dojem. Mluvil kultivovaně a choval se vybraně. Narazil však na zádrhel. Čím více se snažil, tím více zažíval okamžiky, které ho rozptylovaly a co hůř rozesmávaly. Co chvíli se potajmu zakuckával smíchem. Měl už to na hraně, stačila maličkost a nezvládne to.

Pan ředitel si chtěl objednat polévku. Musel si dvakrát vyčistit brýle, když se snažil přečíst jídelní lístek. Bylo tam napsáno: Hovězí polévka Rizzy – Bizzy. Zavolal si vrchního a pravil káravým tónem. "Přineste mi polévku s tím indiánským jménem!"

Později se šéfovi dostal talíř na stůl. Zahleděl se do něj jako výzkumník. Rituál s brýlemi nechyběl. "Takový divošský jméno a ona to je obyčejná polívka s rýží a hráškem!" pravil zklamaně.

Ragy málem spadl ze židle. Odvrátil se a začal se dusit. Pokusil se situaci zachránit předstíraným kašlem. Místo toho začal hýkat, jako jedno známé zvíře. Zdálo se mu, že se propadne podlahou, když zachytil vyčítavé pohledy obou mužů. Potom číšník přinesl jídlo a vypadalo to, že

žádná další událost nenastane. Ragy vzletně konverzoval, když se pokoušel zahladit předechozí lapsus. Nehodám však, nebyl konec.

“Slyšíte to?” otázal se Dr Hlavka.

Ragy zaznamenal, už před delší dobou, že skupina mladých lidí ve vedlejším boxu se baví velice nahlas. Na otázku nereagoval, čekal co odpoví ředitel.

Ten se ozval ihned: “Je to hrozný!”

“Tihle mladí kluci...” pokračoval Hlavka.

Ragy se chtěl zapojit: “Jsou strašně hluční.”

“Co hluční, ale ty výrazy,” rozhořčeným hlasem poznamenal ředitel, který stále udiveně hleděl do polévky s rýží a hráškem. Souvislost s indiánským názvem mu unikala.

Ragy teprve teď přepnul plnou pozornost na vedlejší box. Neviděl dovnitř. Hlasy mladíků mu přišly povědomé. Zaposlouchal se. Namazaní hoši se dobře bavili. Těžkotonážní výrazy prokreslovaly jejich hovor. Vůl, kráva a kurva, byly prostřídávány pánským i dámským přirozením.

Oba pánové pohlédli tázavě na Ragyho. “Tak to je opravdu nechutné, ti chlapečci jsou ještě ke všemu opilí!”

“Ano, skutečně, doslova odporné,” horlivě se přidal.

“To jsem rád, že na to máte správný názor,” pochválil ho ředitel.

Oběd dojídali za podobného lamentování na hlučnou společnost. Když přišel čas k odchodu, všichni se zvedli. Ragyho nadřazení šli napřed a on za nimi. Museli projít před hlučným vedlejším boxem.

Hoši, kteří tam seděli se zvedli jako na povel. Byli to členové HO Turnov. Začali hulákat na celou hospodu.

“Kurva, vole, to je přece Ragy hergot! Pojď si k nám sednout, ty vole!”

*

*

*

Mejsamovi bylo strašlivě špatně. Probudil se před chvílí a namáhavě odlepil čelo ze stolu. Kuchyň byla modrá ciga- retovým dýmem tak silně, že musel přivírat oči. Včera jsem to pohnojil, šlo mu hlavou. Dveře do vedlejší místnosti byly otevřené, světlo zhasnuté a na cípu koberec vynikalo několik párů nohou. Kamarádi horolezci vyspávali. Oslava Silvestra se začala již před dvěma dny a na Nový Rok nikdo neměl sílu k pokračování. Mejsam se s hochy seznámil teprve nedávno a na podzim s nimi vylezl pár cest. Horolezectví ho zaujalo a okamžitě poznal, že našel sport, který ho bude bavit. Byl fyzicky zdatný, vyšší štíhlé postavy. Široká ramena nesla ruce, které měly sílu. Psychi- ka nedotčená a hlava, která v sobě nedržela problémy. Ho- dil se pro tuto činnost. Jen netušil, že se při tomto sportu často pije. Někteří doslova chlastají, napadlo ho. Vždyť to jsou sportovci! Takový já nikdy nebudu. Každopádně to jsou však bezvadní kluci. Abych nekazil partu tak si dám, jenom abych neurazil.

“Jen trošku,” upozornil pokaždé když mu chtěl někdo doplnit sklenici. Ta věta se nesla celým večerem. Pak se to náhle zvrtilo a on si vzpomíná jen na útržky. Mlhavě si pamatoval jak oslava probíhala a jak bylo veselo. Hltal vyprávění a smál se historkám z lezeckého života. Co se stalo? Proč mně hlava tak třeští. Vždyť já nepil. Každému kdo mi chtěl dolít sklenku jsem říkal: Jen trošku!

Konečně si vybavil koupelnu. Hrome proč mne tam někdo poléval studenou vodou? Balkon!, blesko mu hlavou.

Z mlhy představ se vynořila postava, křečovitě se držící zábradlí, vyvrhující obsah žaludku do hlubiny. Hrome, to není nikdo cizí. Jsem to já, kdo pouští slavnostní večerí do hlubiny. Panelákový byt je úplně nahoře u střechy. Ne!

Žádná hlubina, jen řada lodží. Jedna za druhou, vedou dolů. Bohatá večere zalitá galonem šampaňského a nespočtem rumů, pleská o jednotlivá zábradlí a roztřikuje se po dlaždicích.

Bože co si o mně pomyslí sousedé? Taková ostuda! Ještě, že rodiče nejsou doma. Nešťastný Mejsam kleje. Sakra, už nikdy nesmím takhle ztratit kontrolu! Mozek dosud utápněný v alkoholu, vystřízlivěním vytrvale bubnuje. Každý úder srdce se v hlavě promění v buchar, který bolestivě dopadne. Do toho neodbytná myšlenka: Co si o mně pomyslí sousedé? Musím napravit škody!

Mejsam si ováže ručník kolem třešticí hlavy. Naplní kybl vodou, uchopí hadr a jde zazvonit na prvního ze sousedů. Je devět hodin ráno. Všude se vyspává silvestrovský, bujarý večer. Nejdříve zazvoní u sousedky pod nimi. Staříčká paní Bubeníčková poslední den roku neslavila, proto se objeví téměř okamžitě. Její oči srší blesky.

“Jdeš mi rovnou do rány! Děláte celou noc randál! Radio řvalo ještě před chvílí. Bouchala jsem smetákem do stropu a stejně jste ho neztišili! Že se nestydíš! Stará paní se zalýkala záští.

“Moc se omlouvám asi jsme neslyšeli,”šeptne Mejsam.

“Bodejt' by jste něco slyšeli, když jsete pořád řvali, jako pavíáni,”sršela dotčeně.

“Ještě jednou se omlouvám, jdu vám umýt balkon,” hlesne Mejsam.

“Snad jste mi nepocheali balkon,” křičí paní Bubeníčková, “u ožralů je všechno možný!”

Mejsam mlčí. Neví co na to říci, nakonec z něj vypadne: “Ne,ne, to bychom přece neudělali, já jenom...,pozvracel jsem se trochu!”

“Poblili mi balkon!” Stará paní lamentuje hlasitě na celý

dům. Potom se uklidní a pustí Mejsama dovnitř. Stojí mu za zády a uklidňuje se komandováním: "Pořádně to utři, tady to ještě omyj! A ještě támhle v rohu! Stejně tátovi všechno povím! Říkala jsem pořááádně!"

Mejsam poslušně leze po čtyřech a vytírá lodžii. Kdyby mi aspoň ta hlava tolik netřeštila, říká si tupě. "Proč mi je tak špatně?"

Když se konečně odpoutá, jde budít další sousedy. Všude to má podobný průběh, jako u paní Bubeníčkové. Ve dveřích se po dlouhém zvonění objevují bledé, nevyspalé tváře a nechápaví lidé, tupě zírají na mladíka s kyblem, jak vykoktává: "Jdu vám umýt balkon!"

Potom sledují, kterak přičinlivě utírá dlaždice a horlivě se omlouvá.

Jen u Macháčků, v přízemí je dosud byt plný hostů a stále se slaví. Všichni se vyhnou na balkon za Mejsamem a řvou směchy. "My mysleli, že hoří, když jsi tolik vyzváněl!"

*

*

*

České barbeque je pouhé opékání buřtů. Přátelé z ciziny se nestačili divit k jakému zjednodušení u nás tato událost došla. Pikantností, které má, je sud piva. Jeho naražení se stane bombónkem, který cizozemec většinou nikdy neviděl. Pak přijde čepování. Opět překvapení! Žádné malé sklenky, ale poctivé půlitry. Nikde nejsou honosné grily, ale scénu dokresluje opravdový oheň.

Horolezecký oddíl Turnov vlastnil chatu. Byla nevelká a skromná. Neměla zavedenou vodu. Kdo se chtěl umýt musel třicet metrů k potoku. Přespat se tu však dalo, pohodlně na dvoupatrových palandách.

Dnes tady bylo podnikáno malé posezení u malého ohníčku. Socha se právě dohadoval se Standou. To byl přítel,

který přestal závodně běhat na lyžích a místo nich objevil lezení.

“Proč nechceš otevřít tu flašku rumu?” otázal se rozladěně.

Standa láhev přinesl záměrně, ale schválně kamaráda napínal: “Neblbni. To mám domů manželece do pečiva.”

“Vybodni se na pečivo, máš tu kamarády!”

“Výdej přidělů se dočasně zastavuje,” smál se Standa.

“Víš dobře co v českých podmínkách znamená dočasně,” poznamenal kdosi a použil tak narážku na armádu sovětských “přátel.”

“Přesně tak jsem to myslel!” ozvalo se mu nazpět.

Dole na cestě se objevila dvojice. Hoch s dívkou. Nikdo je neznal. Odbočili a přicházeli k ohni. Chlapec šel první. Ve tváři měl výraz, který oznamoval, že se jedná o zlomový okamžik. Začal se usmívat a nedočkavě vyhlížel reakci. Všichni na něj zírali nechápavě.

Oslovil lidi u ohně. “Já chodím!”

“On chodí,” žbleptnul Standa. Skupina sedících potlačovala smích.

“Já chodím!” Vítězoslavně opakoval hoch. Cenil zuby na všechny strany. Americký obchodník je proti němu žabař. Choval se, jako by se s každým znal. Všichni měli dojem, že je trochu na hlavu. Rozpačitě na něj zírali. Jeho dívka na něm visela očima a souhlasně kývala hlavou. Každý mlčel, nikdo nevěděl co říci.

“Jasně! Chodíš!” rozsekl to Socha.

Ukázal na volné místo u ohně. Pak vrazil hochovi do ruky půlitr. Měl pocit, že tím gestem ho rozjede, aby se konečně vyjádřil o co se jedná.

Návštěvník hlasitě polkl nabídnuté pivo. Byl to bohatýrský doušek. Nasadil psí oči.

“Ty mne nepoznáváš?” řekl Sochovi.

“A měl bych?”

“Já jsem ten co spadl na krovky ze Zlaté vyhlídky. Vy jste zavolali záchranku a když přijela, tak jste mne v nosítkách odnesli k sanitce. Měl jsem přeraženou páteř!”

Dívka šeptla: “Byl skoro mrtvej.”

“Půl roku jsem ležel ve špitále,” dodal hoch.

“Jo půl roku,” potvrdovala dívka.

“Sakra, on je na živu a dokonce chodí!” zvolal Socha, kterému se konečně rozsvítilo.

Vzpomenul na zoufalý běh k telefonu, aby přivolal záchranku. Otočil se na Standu: “Teď už musíš dát na plac ten rum, co tak pečlivě hlídáš!”

Ten zapomenul na obstrukce a dokonce lahev úslužně otevřel.

*

*

*

Tenkrát hodně pršelo. Několik dní padaly těžké kapky po krajině, jakoby neměly nikdy přestat. Když jsou skály vlhké je lezení z důvodu šetření skal, zakázáno. Po krátkém letním dešti se může lézt druhý den, pokud však trvá déle, nebo je dešť vydatnější, musí se držet lezecký půst, až tři dny. To jsou potom hospody v okolí skaláku plné horolezců. Všichni jsou nešťastní, že nemohou lézt. Něco jiného je, když na ně přijde velká neovladatelná žízeň. Bez ohledu na počasí. To si objednávají půlitry a říkají: “Stejně bychom to vylezli!”

Nucenou přestávku obzvláště těžce nesl Socha. Měl rozdělaných několik nových cest a každé zdržení ho rozčilovalo. Socha byl velice aktivní lezec, který neustále dělal prvovýstupy. Kreslil mapy a objevoval zapomenuté skalní vě-

že. Staral se o výcvik a organizoval lezecké zájezdy. Před nedávnem objevil na Borech nádhernou stěnu. Byl to sice jen okraj, ale dnes je dávno pryč doba, kdy se dělaly prvo- výstupy, na panen- ské věže. Stěnu na Borech měli z po- loviny vezezenou, když se jim přihodila zvláštní věc. Spára končila v jedné třetině skály a odtud bylo nutné asi dva metry traversovat. Chyběly tam stupy. Bylo nutné chytit vystupující lištu, nohy pod ní opřít do stěny a vzít to na "sokolíka." Lišta byla dost daleko a „sokolík“ velice krkolomný. Socha přelezl ten úsek, ale hned za ním se chytil za záda. „Sakra já si vyhodil plotýnku!“

Ragy vylezl za chvíli za ním a nadával: „Kudy mě to vle- češ, mě se snad zlomila páteř!“

Seděli na skále jako dva větší a nemohoucí stařečkové. Když slanili dolů hekali bolestí. Lezení museli na několik dní odložit. Do toho přišlo to deštivé počasí a stoupat se opět nedalo. Oba byli namíchnutí, ale Socha víc.

“Proč já, řekni mi proč já?” Stěžoval si opilecky Ragymu. Ten už dávno potřeboval na záchod, ale nemohl odejít, protože věděl, že při návratu budou na stole další rumy. Pokud zůstane, snad se mu kolegu podaří zadržet. Nikdo nechápal jak to Socha pokaždé udělal. Do návratu přátel, dokázal liknavého vrchního sehnat a přínos nápojů okam- žitě zorganizovat. Sednout si s ním do hospody, když se nedalo lézt znamenalo, že druhý den bude bolet hlava.

Na Valdštejně byla jeho činorodost obzvláště nebezpečná. Valdštejn či Hrad, nebo hütte, jak to nazval borec Sindel, je horolezecká hospoda. Odjakživa se tu scházejí skalní příznivci. Každou sobotu a neděli zde bývá narváno. Platí tady lezecké pravidlo. Malej je velkej a velkej je deci. Preek se tady nepěstoval. Kdo si ho dal platil ostatním rundu. Pokud někdo položil nedopitou sklenku na stůl,

platil rovněž. Všichni u stolu bedlivě sledovali, kdo se zapomene. Nikomu nebylo odpuštěno. Zde se scházeli a sedávali snad všichni horolezci z Českého Ráje. Znali to tu první průkopníci. Tady Kuchař lil pivo do bot svému kolegovi, který se pokoušel tancovat na rozpálených kamnech. Snad každý přítel skal a lezení tu zapíjel některý ze zásadních okamžiků svého života.

Nastal podvečer a Socha s Ragym vyrazili do města. To byla také zvláštnost, domů z Hradu se chodilo obvykle k ránu. Čekala je hodina pochodu. Vzali to oklikou skalním městem, aby se aspoň pokochali pohledem na skály. Pod Podmokelskou věží je čekalo překvapení. Bylo tam rušno. Několik lidí tam na sebe pořvávalo. Jejich řeč jasně vyprávěla, že to jsou “dederóni”.

Socha se napružil: “Skopčáci lezou po dešti!”

Neměl rád východní Němce. Většina z nich tady byla známá svým necitlivým přístupem k lezeckým a ekologickým zásadám. Vždy říkal: “Východní němčour je ten, co střílel u Stalingradu do vzduchu. Helmut zatracenej!” Pak si pokračoval opovržlivě odplivl.

Tady všichni dobře věděli, že když přijeli západáci, tak se proti východňárům uměli chovat. Snažili se zdřavit Česky, ožralecky nehulákali a jednali ekologicky pozitivně. To se zdejšími líbilo. Turnovští lezci ve Skaláku patřili k ochráncům “čistoty lezení” a pořádku. Motorista, který zajel autem, přes zákaz do zdejších lesů si mohl být jistý, že dostane nafackováno, nebo mu vypustí všechny pneumatiky.

Socha zařval na lezce po Česku: “Dolů, okamžitě dolů!”

Východňáci nereagovali, dokonce se zdálo, že si z hochů dělají šoufky. Ragy usoudil, že nepochopili o co se jedná a pokoušel se nalézt v prázdné hlavě německá slovíčka. Po delším přemítání z něj vypadlo: “...in štajn ist vasr!”

Němci nechápali a lezli dál.

“Halt!” zařval Socha jak nejsilněji uměl, “in štajn ist vasr!”
“Jestdej rajn tudej kletern stop” křičel Ragy, který motal dohromady slovíčka různých jazyků, na která vzpomenu. Zdálo se, že to konečně zabralo. Jenomže jen na chvíli. Když Socha viděl, že lezci pokračují, rozčilil se. Chytil lano, které jim viselo k zemi a počal jím lomcovat. Jeden z hochů, vazoun nejméně o hlavu větší se ho pokusil zadržet. Socha mu skočil po krku a začal ho škrtit. Medvědovitý mladík, marně mával tlapama. Ostatní se seběhli a pokoušeli se ho odtrhnout. Ragy se zapojil a každého odrážel stranou. Socha se grizzlyho držel jak přilepený a škrtil dál. Po chvíli přetlačování, konečně povolil, naposledy uštědřil ramenáci kopanec a nechal se od něj odstrčit. Němci se dovtípili, že rváči neustoupí a začali chyslat slanění. Socha a Ragy tam čekali, jak dva rozzlobení psí Kerberři, až do okamžiku, kdy dederóni sjeli dolů, sbalili si věci a odtáhli do kempu.

“Doma si nesměj’ dovolit dělat bordel, tak si myslej’, že ho můžou dělat u nás!” ukončil příhodu Socha.

*

*

*

Na Hradě snad každý zažil něco, na co bude vzpomínat. Stačilo se vracet ze zimního pěšího výletu a jako vždy se zadařilo.

“Vezmeme to přes Valdštejn,” pravil Kika. “Dáme si jeden žejdlík a půjdeme domů.”

Když tam po chvíli došli, vyběhl Sindel napřed, aby objednal kýžený nápoj. Vrátil se za okamžik se zklamaným výrazem. “My si tady nesedneme, voni tu mají svatbu!”

“To nevdá, starší brácha Mejsama co tu šéfuje nás zná. Dá nám na stojáka,” opáčil Kika v pohodě.

Hoši si stoupli do výčepu a nechali si nalít. Dveře byly lehce přivřené a uvnitř sálu bylo vidět svatebčany jak sedí nehnutě u stolu. Panovalo tam ticho a ponurá atmosféra. Nikdo se nebavil. V čele společnosti seděli mladí novomanželé se zklamanými obličejí. V koutě za nimi trůnil na stole les dortů a kupa balíčků se svatebními dárky. Najednou se ozvala muzika, ale nikdo se nezvedl. Povadlí hosté seděli dál.

„Hele, oni snad nebudou tancovat?“ ozval se Ragy.

“Vidíš tu pěknou družičku?” ozval se Sindel. “Půjdu ji vyzvat k tanci!”

“Což o to, ale máš pohory na nohách a nejsi zrovna oblečený na takovou událost!”

“Vadí to snad někomu?” odpověděl nažhavený tanečník a vyrazil k vyhlédnuté dívence. Hned se s ní točil na parketu.

“Jdeme taky,” zasmál se Kika. “Přece tu nebudeme stát!”

Vyzval k tanci další chutnou družičku. Ta však zřejmě neslyšela a zůstala sedět. Místo ní se zvedla jedna z ženichových tet. Byla boubelatá, třikrát starší než on, ale zkušeně s ním začala točit. Kika zakryl zklamaný výraz, ale zanedlouho se vzpamatoval a pokoušel se jí stačit. Hoši zapomenu, že se vrací z výletu. Přidali se k svatebčanům a počínali si jako pozvaní hosté. Nikterak jim nevadilo, že jsou oblečení na výlet. Sundali bundy a tancovali ve svetrech s velkými horolezeckými bagančaty na nohách.

Po nějaké době té lidové veselice se shledali opět ve výčepu. Ragy se příliš nebavil. Měl ustaraný výraz na tváři.

“Není to od nás sprostý, takhle jim kazit svatbu?” šeptal stydlivě. Nedočkal se však žádné odpovědi, protože do místnosti se přihnal otec nevěsty. Zářil nadšením. Všem poklepával po ramenou a naléval jim poháry s něčím

ostřejším.

“Musíte tady zůstat, konečně je tady nějaká zábava,” pokřikoval vesele.

Takové povzbuzení vyvolalo uragán vtipů a veselí. Hoši se překonávali. Najednou, mezi svatebčany neseděl nikdo, kdo by se nebavil.

Když se v ranních hodinách, konečně vydali k domovu, obdrželi bohatou výslužku. Většina dortového zátiší nově sezdaných se ocitla v jejich kletrech. Ženichův otec nedal nic na výmluvy, aby si nedělal škodu s obyčejnými výletníky, kteří se jen na chvíličku, zastavili na jedno pivo. Loučil se s nimi jako s významnou návštěvou: “Moc vám děkuji, udělali jste nám veselku jaká má být! Vy jste to tady úžasně rozhejbalí!”

*

*

*

Ragy v hostinci na Hradě zažil jeden ze svých častých “úletů,” ze kterých nevyšel jako vítěz. Seděl si tak s přáteli a užíval si večer po lezecké sobotě. Pro většinu lidí, kteří se často pohybovali ve zdejším skalním městě byl takový způsob zakončení víkendu, zcela obvyklý. Letní počasí se vydařilo, takže v hospodě sedělo po celodenním lezení množství horolezců.

U jednoho stolu probíhala vášnivá diskuze několika hochu. Vyvrcholila sázkou při které jeden z nich nabubřele prohlásil, že mezi každým klikem, který udělá, dokáže tlesknout. Svým počínáním vzbudil zájem celého okolí. Každý sledoval sebevědomého borce, jak vešel doprostřed lokálu a zjednal si pozornost.

Těšil se, jak se přede všemi ukáže. Jeho přátelé v něj věřili a začali ho ryčně povzbuzovat. Další lidé se k nim přidá-

vali. Nebylo nikoho, kdo by pochyboval, zda se výkon zdaří. Jeden podnikavec se ihned pokoušel založit improvizovanou sázkovou kancelář. Bohužel vyhořel, protože si nikdo nechtěl vsadit proti.

Samotný pokus byl krátký. Skončil zklamáním. Hošan se marnou snahou zesměšnil. Dokonce vzbudil pochybnosti, zda vůbec dokáže udělat několik kliků po sobě. Jeho přítel, osvalený následovník, který velkohubě prohlašoval cosi o padavkách, rovněž nic nepředvedl.

“Nikdo to nedokáže,” zapochyboval Sindel.

“Proč?” ozval se Kika.

“Protože to nejde!” dostalo se mu břitké odpovědi.

Tohle přece dokážu, pomyslel si Ragy, sice mám něco upíto, ale to by přece nemělo vadit. Maně si vzpomenu, že nedávno, takový výkon úspěšně učinil. Ale varovné světélko v hlavě se mu rozsvítilo. Rozhodl se, že si cvik nejdříve vyzkouší v soukromí. Vytratil se tedy na dvůr, učinit zkušební pokus. Nenapadlo ho, že podnapilí hlupáci by se měli držet zpátky. Zalehl za ruce a prudce se odrazil. V té vteřině narazil bradou do kamené dlažby, až se mu v hlavě zajiskřilo. Nemohl pochopit co se vlastně stalo. Celý schlíplý se vracel ke kolegům, rozhodnut, že své fiasko zatají. Po indiánsku ignoroval bolest, ale v hlavě mu bušili permonícci. Hned jak se objevil u stolu, sebral mu vítr z plachet Sindel.

“Teče ti krev,” prohlásil překvapeně.

“Ukaž! Podívám se na to,” ozval se Kika. Natočil si Ragyho na světlo a pokračoval: “Leze ti na bradě skrz vousy kost! Co jsi vyváděl? Tolik jsme toho přece nevypili, aby jsi někde padnul na hubu?”

“Zkoušel jsem si na dvoře tlesknout,” přiznal se zraněný váhavě.

Sindel a Kika se zalomili smíchem. Nutno dodat, že za týden poté, Ragy rozevřen po lezení, svoji reputaci rehabilitoval. Několik poučných stehů na bradě ho při tom, jen lehce svědilo.

*

*

*

“V sobotu pujdeme navštívit jednoho starého chlápka,” pravil Socha.

“Znám ty tvoje hlby nápady k čemu nám bude nákej stařešina?” podivil se Ragy.

“Je to bezvadnej chlap, hodně toho vylezl a udělal. Vůbec nevíme, jak jsou ti starý chlapi moudří, netušíme jak chytré názory mají. Dneska si na ně nikdo nevzpomene!”

“Takže charitativní akce, neměli bychom koupit kytku?”

“Jo dobrej nápad, akorát, že to bude fľaška rumu.” rozhodl Socha.

V sobotu odpoledne hoši zakoupili lahev rumu a sedli na kolo. Je to součást horolezeckého životního stylu. Běžné činnosti jsou využívány k získání fyzické síly a duševní odolnosti. Kolo patří k oblíbené aktivitě a mnozí nadšenci najezdí tisíce kilometrů.

Vysloužilý lezec bydlel nedaleko za městem. Chalupa se nacházela na samotě. Cesta vedla lesem, strmým úvozem. Někde se ani nedalo jet a hoši museli kolo tlačit. Ocenili cestu jako uspokojivý trénink.

Starého Opla našli na zápraží. Seděl na velké kuchyňské židli a chytal jarní sluníčko na reumatické klouby.

U nohou mu ležel velký černý pes. Na malém stolku byl velký modrý hrnek, popelník a cigarety.

“Couráte jen lesem a nebo mne jdete navštívit?” pronesl podezřívavě. Ve staré vrásčité tváři mu zářily živé, modré

oči. Usmíval se na Sochu.

“Tebe neznám,” zamračil se na Ragyho.

Ten vykoktal: “Já jsem Ragy.”

“Taky lezeš?” Otázal se Opel a pátravě zúžil oči.

“Jo, taky,” šeptnul dotázaný nejspíše. Měl velký respekt před mužem kterého všichni uznávali.

“Tak to seš náš!” pravil legendární muž. Ragy se hned cítil, jakoby obdržel válečný kříž. Stařík zaslouženě patřil mezi lidi, kteří nic nezkazí a o kterých se říká, že mají charakter.

“Něco jsme přinesli,” pravil Socha rozpačitě. Vytáhl z kletru láhev a postavil ji na stůl vedle žoviálního kmeta. Ten pozdvihl dárek do výšky a prohlédl si zblízka zlatavou tekutinu.

“Jo, dobrý!” zasmál se. “Ale já mám něco lepšího,” dodal tajemně. Mávl rukou k úzké lavici. “Si sedněte.”

Postavil se, popadnul rum a odešel do chalupy. Velice uctivě obcházel dřímajícího psa, který ani nezvedl hlavu, aby se podíval na návštěvu. Vrátil se za chvíli s litrovou lahví, bez viněty. Její barva byla nažloutlá jen lehce.

V Česku se nikomu nemusí vysvětlovat co je obsahem.

“Je to padesátka, dvakrát vypalovaná!” oznámila legenda a jala se šroubovat vývrtku do korkové zátky. Jakmile zátka opustila láhev, rozšířila se kolem vůně slivovice. Socha mlasknul. Miloval sice rum, ale toto byla pocta. Ragy větřil jako pes vycvičený na hledání drog.

“Nemyslete si, že budu po vás umývat sklenice, bude se pít z flašky,” pravil stařík a zhluboka si zavdal. Po takovém úvodu se atmosféra uvolnila. Všichni se bavili jakoby se znali léta. Věkový rozdíl zmizel. Láhev putovala od jednoho k druhému, celé odpoledne. Když se ukázalo dno, zdvihli se hoši k odchodu.

“Půjdu kousek s vámi, musím vyvenčit psa,” pravil hostitel.

Pak se stalo něco, nad čím Ragy málem upadl na zem. Opel zvedl psa za ocas! Pes ťapkal po předních, zadní nohy neměl. Bylo vidět, že je zvyklý i spokojený a na vycházku se těší.

“Sem kosil a ten pitomec mi tam vběhnul,” řekl Opel, když viděl jak užasle se hoši tváří. Pes mezitím zdvihl pálku nohy a vyčural se Ragymu na boty. Ten měl za to, že postiženým se má pomáhat a neuhnul.

Hoši konečně sedli na kola a odjížděli domů. Když vystoupali na vrch cesty, ohlédlí se. Muž stál dole, jednou rukou držel psa za ocas a druhou jím mával. Museli zastavit, aby mohli pozdrav opětovat.

Kousek dál v lese potkali osamělého člověka. Byl to Láďa Aleš. Další horolezecká legenda z řad předchůdců. Jeho cesty ve Skaláku dodnes patří k drahokamům českého horolezectví. Nejedem mladý horolezec se překvapil nad uměním starého mistra. “Je doma?” vyzvídal.

Hoši zastavili, pozdravili a přikývlí. Chvilku s Láďou pohovořili. Když opět nasedali na kola, otázal se Socha: “Dlouho jsme neviděli Dobra, co dělá?”

Dobr je Alešuv syn, který jeho úspěchům nezůstal nic dlužen.

“Ani mi ho nepřipomínej!” rozčilil se otec.

“Co provedl?” tázali se hoši.

“Bude se ženit!”

“Měl bys mít snad radost, ne?”

Láďa se napřímil, zvedl hlavu a zhluboka se nadechl. Pak velice důležitě řekl: “Ve věku automatických praček a sušených vietnamských polívek se žení jenom pitomec!!”

Dámy snad prominou drsné chlapské žertování, ale když

tuto větu slyšel jeden starší Turnovský horolezec, tak prohlásil: “Ještě by měli vyrábět u té pračky jeden funkční otvor. Pak by to bylo úplně tutový!”

*

*

*

Dělání nových cest má své zásady. Je nepřípustné skálu proslanit, prohlédnout si zblízka chyty a stupy a pak stanovit strategii. Socha ctil čistotu lezení a velice důkladně vše dodržoval. Někteří lidé mu záviděli množství prvovýstupů. Také ho podezírali, že porušuje lezecké zásady. Nebyla to pravda. Spíše je ctil až příliš. Cesta na okraj, kterou si před nedávnem vyhlédl, vypadala zdola jako pohodová záležitost.

“Bude to taková rozcvička,” řekl Ragymu.

“Jo, jen taková dvojčička,” odvětil oslovený vesele, ačkoli tušil, že to určitě tak veselé nebude.

“Dvacet metrů pohodičky,” bájil Socha.

“Krajinově vděčný, snadný výstup vhodný pro mládež.” Ragy použil citaci z jednoho jiskrného průvodce, ačkoli jinonšská léta měli dávno za sebou. Oba se zasmáli.

“Rozlezeme se na tom a půjdeme na tu krásnou hranu, co jsme včera viděli,” zářil Socha nadšením.

Navázal se, nahodil na sebe smyčky a začal stoupat.

Množství karabin na něm cinkalo a chřestilo. To byla hudba, která je uměla rozparádit.

Lezení se vyvíjelo přesně, jak si představovali. Jemné spárky a voštiny dovoľovaly zakládat dobré smyčky. Socha byl za polovinou výšky a vesele si pohvizdoval. Pak se zastavil a chtěl založit další jištění. Delší dobu vkládal

uzly do všemožných míst, ale nedařilo se mu. Nedržel žádný. Nedá se nic dělat, pomyslel si Socha a vystoupal několik dalších kroků. “Mám to na vršek, jenom pět metrů, tady určitě dám smyčku a je to naše,” jásavě oznámil.

“Pohodááá!” liboval si Ragy.

Jenomže se to všechno zastavilo. Jištění nešlo založit a vystoupat výše se nedařilo také. Socha přešlapoval na místě. Uplynula půlhodina a nic se nedělo. Ragymu při jištění, křenčely ruce a bolel ho krk, jak se stále díval vzhůru. Napadlo ho, jak by se mohl zdoluhavému čekání vyhnout: “Dober mne tam, víc hlav víc ví!”

“Jak tě můžu dobrat když nemám štand.”

“Však ty na něco přijdeš.”

Netrvalo dlouho a Socha skutečně něco objevil.

“Mám jištění,” volal.

“Jaký?”

“Tutovej štand, budeš zírat.”

“Tak dober.”

Když Ragy dolezl, tak opravdu zíral. Štand byl zajištěn na chatrné borovičce jejíž kmínek byl jen dva centimetry silný.

“To jsem moh’ vědět, jištění nanic a skála na které nejsou chyty!” stěžoval si Ragy.

Strávili na tom “tutovém” štandu další půlhodinku, než Socha další úsek zdolal na tření.

“Jak tu cestu nazveme?” otázal se.

“Nějak, aby v názvu bylo znát to nic, jaké tu panuje.”

“Už to mám, bude se to jmenovat Dál-nice!”

Po té náramné pohodičce, která jim dala více jak dvě hodiny snažení, zůstali sedět znaveně nahoře. Vychutnávali pohled do malebného údolí. Najednou uviděli jak se úvozem řítí zelený gazík. Řidič hnal motor v plných obrát-

kách. Auto se natřásalo, pneumatiky trhaly zem. Drny a bláto létalo do výšky. Když vozidlo zastavilo, vyskákalo ven osm chlapů v modravých uniformách. Všichni byli ozbrojeni českýma AKáčkama.

“Zasraní milicionáři co tady chtěj’dělat!” rozohnil se Socha.

Nikdo by neuhodl co bude následovat. Malý tlustý mužiček s největším břichem, byl zřejmě velitel té podivné bandy. Začal štěkat rozkazy a znenadání, celá ta vypráskaná parta ozbrojenců, fiktivně zaútočila na prázdné křoví. Vzduchem létaly petardy a dělobuchy, samopaly štěkaly. Chlapi brali křovisko během a a řvali ruské urááá. Dobu kdy chodili za holkama už dávno zapoměli. Většinu přes opasek kyndalo pořádné závaží.

Když dorazili k houštině, přestali střílet a začali jásat. Zjevně dospěli k závěru, že je křovisko dobyté. Ti kteří nevyšli s dechem, jen sípali. Potom za velikého halasení nasedli opět do GAZu a odjeli. Celá událost netrvala déle, než pár minut.

“Přísluhovači režimu si hrají na vojáky!” odplivl si Ragy. “To jsem dělal, když mi bylo deset.”

“Tak tihle vymaštěný blbečkové, mají být ozbrojenou dělnickou třídou? Je mi z nich nanic! Dnes končím s lezením, jdeme tu hrůzu zapít do hospody k Pejřakovi!” zalkal nešťastně Socha.

*

*

*

Zalézt si na Borech přišel i Pytlík, předseda HO Turnov. Nalezl Sochu s Ragym na skále, při plném působení. Ruce ho okamžitě svrběly. Museli mu ihned hodit lano. Vylezl k nim a bylo na něm vidět, jak ho to potěšilo. Zářil nad-

šením jak lampión. Prohlížel si údolí a skály. Kochal se. Najednou spatřil něco rušivého na Ragym.

“Hele ty máš krásnou osmu,” řekl zaujatě.

“Mně se také líbí, vyhrkl oslovený potěšeně.

Slaňovačí pomůcka se nikde nedala sehnat. Uprosil vesnického kováře, aby mu ji vyrobil. Poctivá práce vážila snad kilogram, ale jemu to nevadilo. Natřel si ji modrou barvou a byl přesvědčený jak je úžasná. Moc se z ní radoval.

“Můžu si ji prohlédnout,” řekl Pytlík.

Ragy přítakal. Odevakl ze sebe ten krásný kus železa. Podal jej příteli, aby se mohl těšit také.

“Je opravdu moc hezká,” ozvalo se po prozkoumání.

Ragy se tetelil radostí. Pozoroval přítele s úsměvem přes celou tvář. Vyděsil se, když uviděl, co následovalo. Pytlík se napřímil a znenadání se široce rozmáchl. Okouzlující předmět opustil jeho ruku. Zasvištěl nad údolím a přistál v nedalekém rybníku. Zasekl se pod hladinu a zmizel.

“Co jsi mi to provedl,” zabědoval nešťastný majitel.

“Ty vole, něco tak strašného jsem už dlouho neviděl. Bolí mne rameno jak to bylo těžký. S takovou ostudou tě nenechám chodit!”

“Ale jak mám teď slaňovat,” stěžoval si potrefený Ragy. Celý jeho svět se zřítíl do hluboké vody.

Za týden přišel předseda na Bory opět. “Něco jsem ti přinesl,” řekl významným tónem. Otevřel kletr. Vytáhl lesklý předmět a zdvihl jej nad hlavu. Opracovaná duralová osma, doslova zářila. Byla krásná a vážila jen pár deka. Pytlík, který pracoval jako specializovaný odborník ji vlastnoručně vyrobil.

Po mnoha letech se objevily v obchodech veškeré horolezecké potřeby. Každý si mohl koupit co se mu zachtělo.

Ragy si však stále ponechával ten dárek. Lano jej při častém používání opracovalo. Stal se ještě hezčím.

*

*

*

Hezká a slunečná, srpnová sobota lákala k lezení. Kika, nadějný student průmyslovky se vydal do skaláku. Nedávno se stal členem Turnovského horolezeckého oddílu a s lezením teprve začínal. Kdo vyrůstal v Srdci Českého ráje se dříve či později, seznámil se skalami a jejich vrcholky. Nebyl s nikým domluven a tak jen bloumal mezi věžemi. Věděl, že někoho s kým si zaleze, určitě najde. Oddíl se odjakživa dělil na mladé a staré. Příslušnost ke skupině nebyla určena věkem, ale spíše přístupem a aktivitou. Často se stávalo, že přišel mladíček, začal lézt a vstoupil do oddílu. Stale se z něj nadějná hvězdička. Potom přešel čas, někdo se oženil, jiný změnil zaměstnání a životní styl. Obvykle už tak často nelezl, nebo dokonce vůbec. Členství v Horo oddíle nezrušil, dál chodil na schůze, vyjadřoval se k lezení, ale ve skalách byl vidět jen na vycházce. Stal se z něj “starý,” ačkoli mu na mladistvé tváři, teprve začínaly rašit vousy.

Kika nepotkal žádného svého vrstevníka, narazil na dva zkušené lezce. Staří byli možná o dvacet let, než on. Vnímá je z pohledu svých sedmnáctin coby nemohoucí kmety. Znal je od vidění, jako členy oddílu, ale zdáli se mu o tolik zkušenější, že se je neodvážil oslovit. Překvapil se, když viděl jak se umělecky probili na vršek jedné těžké cesty. Ruce ho svrběly, rád by také něco vylezl. Když sjížděli po laně dolů, tak se jakoby nenápadně, ochomýtal kolem a doufal, že si ho všimnou. Jeho předpoklad vyšel. První lezec, malý a s bříškem si ho bedlivě prohlížel, během slaňování. Hned jak spočinul nohama na zemi, oslovil

nesmělého mladíčka.

“Ty jseš určitě z oddílu,viď?”

“Jo, to jsem.”

Mezitím dorazil také druhý lezec, vysušený jak tyčka. Vypadal jako prototyp pravého horolezce s tváří ošlehanou mnoha syrovými zážitky. Stahoval lano dolů a mračil se na nejistého Kiku. “Moh’bys nám dojít pro pivo, mladej.”

“Bodejť,” rozesmál se první.“

“Je to daleko,” kňoural hoch i když věděl, že si z něj pouze dělají legraci.

“Máš štěstí, než bys to přinesl, spadla by nám pěna,” zakřenil se vysušený lezec.

Kika byl v rozpacích. Napadlo ho, že umí udělat z lana dokonale panenku a začal ho starým pardálům smotávat.

“Ten chlapec je přičinlivej,” řekl zakulacený horolezec.

“Dobrá, ty šplhoune, můžeš si s námi něco vylézt,” ocenil hochovu snahu hubeňour.

Prošli lesem, kousek dál k nevysoké skále. Byl to spíš jen desetimetrový kámen. V očích studentíka to však byla obrovitá věž. Jedna z prvních.

“Tohle si zkusíš vylézt!” Navrhli zkušení muži.

Bez dlouhých cirátů, vystoupali nahoru. Lano nepotřebovali, ale vzali ho sebou. Hodili ho shora Kikovi k nohám. Byl to opravdový konopák, neohebný a tuhý. Probíhalo údobí, kdy se začínal stávat raritou.

“Umíš se navázat, mladej?”

Zářivý okamžik pro začínajícího lezce, který se doma pilně připravoval a trénoval si vůdcovský uzel s mamincínou prádelní šňůrou. Začal se navazovat a chtěl aby si každý všiml, že to opravdu umí. Jenomže opravdové konopné lano je proti prádelní šňůře kruté a nepodajné.

Dva páry očí na něj hleděly pichlavě. Vnímal ty kritické

pohledy a o to více mu to nešlo.

“Si myslím, že budeme muset slézt a navázat tě!” ozvalo se jedovaté unisono.

“Já to fakt umím. Koukej už to mám!” koktal snaživý studentík.

Chytil se skály a přemýšlel kudy poleze vzhůru. Pánům se to zdálo dlouhé.

“Budeš asi potřebovat žebřík, vid’?” Staří borci si užívali svých malých zlomyslností.

Když Kika konečně nastoupil do stěny, byl celý popletený a roztřesený. Dostal se nohama do výšky pěti metrů a začal se cítit nepříjemně. Jestliže teď spadnu, něco si zlomím, nebo se zraním, pomyslel si. Nahoru na dobírajícího neviděl. Lano viselo nějak plandavě a vizuálně neposkytovalo žádnou oporu.

“Jistíš?” otázal se nervózně.

“Jo jistím,” ozvalo se shora nonšalantním tónem.

“Tak dober, prosím tě,” vzdychl šeptem.

Když se lano nepatrně pohnulo, ulevilo se mu. Udělal pár kroků vzhůru a rázem viděl na vršek skály. Malý horolezec s bříškem ležel na boku. Hlavu si podpíral rukou. Lano nedržel a nedobíral. Jedním prstem druhé ruky v poklidu točil na temeni skály, lanového hada.

Kikovi zatrnulo. “Proč mne nejistíš, co kdybych spadl?”

“Ty nespadneš!” ozvala se bohorovná odpověď.

*

*

*

Skály nad Tanvaldem jsou nepískovcové. V zimních měsících, kdy je lezení ve Skaláku zakázáno, sem občas jezdí horolezci z okolí. Nejsou tu žádné obrovité útvary. Nemusí se slaňovat. Většinu skal a okrajů jde sestoupit bez

lana. Šetří to čas. Kika a Ragy brali cesty po pořádku. Vylezli, sestoupili a šli rovnou na nástup o kus vedle. Byl leden a mrzlo. Sníh křupal pod nohama.

Pokaždé, když scházeli dolů, potkali v místě těsně pod vrcholem Sochu. Někoho dobíral a bylo zjevné, že zdlouhavě čeká, až se jeho spolulezec pohne. Podupával, klepal se zimou, nos měl červený a nateklý. Tvářil se našťavaně, občas cuknul lanem a cosí zařval dolů. Když hoši procházeli kolem asi potřetí, nedalo jim to a otázali se: "S kým lezeš, že tu tak dlouho dřepíš?"

Zmrzlému Sochovi ukápl od nosu. "Fanda," řekl lakonicky.

Toho znali všichni. Byl doslova proslulý svojí precizností. Jeho batoh vždy obsahoval všechno, co by se mohlo hodit, nejenom k jednodennímu výletu. Kamarádi se domnívali, že by pod skalami vydržel tábořit celý týden. Znali také, že když byl v těžším místě, tak se zastavil a dlouze přemýšlel, jak dál. Říkalo se tomu Fandův komplex.

Zanedlouho procházeli kolem počtvrté. Uviděli Sochu jak se vítězoslavně usmívá.

"Už jsem na to přišel," řekl spokojeně. "Musím ho pořádně dobírat, jak se pohne nahoru, nesmím ho pustit ani o milimetr zpátky, on se pak nemůže postavit a nezbyvá mu než, lézt dál."

"Povóól," ozýval se zdola řev, jakoby na potvrzení, že uvažoval správně.

"Jo, to víš, že ti povolím!" šeptnul Socha a rázně přitáhl lano.

Z místa kde stáli, bylo dobře vidět na vedlejší blok o kousek vedle. Zde lezli těžší cestu mladíci. Bratři Žaludové, kteří v tom čase, ještě neměli dost zkušeností. Byli v polovině stěny, kde měli bezvadný štand na bříze, která

vyrůstala ze spáry. Honza byl asi tři metry nad bratrem. Přešlapoval tam už delší dobu a nemohl dál.

“Vyměníme se,” nabídl Ivan.

Není to tak jednoduché a nejde to udělat okamžitě. Lezec se vrátí, karabinu připne ke štandu, odcvakne se z jistícího lana. Do jištění se přidá druhý lezec a zruší své zajištění. Současně první, přebírá lano a začíná dobírat druhého. Obvykle je u toho málo místa, občas se něco zadrhne

a celkově panuje značné nepohodlí a zmatek.

Po sérii těchto úkonů se ocitl Ivan nad brízkou a také on se zde zastavil. Marně prohmatával všechna místa na skále a hledal chyt, aby mohl udělat krok. Po půlhodince to vzdal a povídá: “Zkus to zase ty, brácho.”

Opět provedli sérii úkonů a vyměnili se. Bohužel se však nedařilo. Museli se tak vystřídat několikrát. Pokaždé následovala povinná výměna jištění, přebírání lan a cvakání karabin. Prostě okamžik kdy nikdo pořádně nezná co je kde a kam vedou lana.

Do čela šel, opět Honza. Povylezl pár metrů a dostal se dále, než dříve. Tentokrát se zdálo, že konečně objevil způsob, jak cestu vylézt.

“Mám to, už jsem na to přišel, za chvíli jsme nahoře,” ohlásil rozjařeně a chtěl pokračovat vzhůru.

“Ou kéj, savanááá,” zvolal Ivan a posadil se do smyčky.

Pak se okamžitě překvapil. Nebyl k ničemu přikurtovaný. Blesklo mu hlavou, že během těch výměn, ztratil představu, kam co patří. Vteřinu třepetal rukama ve snaze nabýt rovnováhu. Trumfl by i kolibříka. Marná snaha! Odlepil se od stěny a na tygra padal dolů.

Celou dobu letu přemýšlel: Jestli je brácha pitomej jako já, strhnu ho sebou. Prosvištěl více jak deset metrů, přetočil